

El llamp de Sant Joan

Matadepera

Ubicació

Comarca:	Vallès Occidental
Lloc/Adreça:	Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac
Emplaçament	A prop de la Cova del Drac
Alçada:	937

Coordenades:

Latitud:	41.64533
Longitud:	2.01577
UTM Est (X):	418037
UTM Nord (Y):	4610867

Classificació

Número de fitxa	08120 - 136
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Contemporani
Segle	XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Obert
Ús actual:	Simbòlic
Titularitat	Pública
Autoria de la fitxa	Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa:	dc., 20/01/2021 - 15:53

Descripció

Miquel Ballbé (1982) ens transmet aquesta narració , succeïda a l'entorn de la Cova del Drac (encara que digui que va passar al Girabau). Transcrivim literalment el text publicat per Ballbé: “aquest cas succeí la vigília de Sant Joan de l'any 1944, al Girabau. La tarda d'aquell dia no era massa segura, puix que havia

plogut i havia caigut calamarsa. A les quatre, però, ja lluí el sol i uns excursionistes, després de deixar la motxilla a la masovera i dir-los que prepararessin llenya per a fer la foguera, com feien cada any, i d'ensenyar els coets i petards a la mainada dels masovers, emprengueren el camí de la cova del Drac, amb la idea de passar l'estona i ensem dur un feix de llenya seca per a la foguera. Allà a la cova trobaren un pastor: - Hola Navarro, com va, això? Ell va dir-los. Tot mirant cap al Montseny: - tinc por de la tempesta que s'apropa i corro a replegar les ovelles. Els excursionistes, un xic estranyats, ja que el sol lluí més que mai, contemplaren la negra i espessa boira que venia del Montseny, i seguiren el pastor: - serà una tamborinada d'estiu. No en feu cas! Tot seguit i com volent demostrar que del temps no hi entenien pas gran cosa, es deixà sentir un tro i la boira s'estengué ràpidament i al cap de poc tot restà enfosquit.

Feia un vent tan fred que els posà la pell de gallina. Les ovelles s'anaren apilotant a la canal i el pastor no pogué fer-les seguir. Novament un tro esgarriós es deixà sentir, i el pastor ens digué: - Correm! Anem cap aquella balma ! Ve una gran tempesta. El sol havia quedat eclipsat per l'espessor de la boira, els trons i els llamps se succeïen i el soroll que feia el vent i l'aigua que tot seguit comença a caure els esporuguí i corregueren a aixopugar-se sota una grossa alzina que hi havia a prop on també ho feren moltes de les ovelles. El pastor cridava des de la balma: - Veniu, veniu! Aquí no us mullareu tant! Així ho feren i abandonaren l'alzina, i en ser al petit refugi, en Navarro digué: - tinc por per les ovelles. Estan esporuguides i es mullaran molt. No havia acabat de dir això quan un terrabastall esgarriós, seguit d'una claror vivíssima, els feu caure al terra, temerosos que la balma s'hagués ensorrat. En passar-se la mà per la cara notaren que no hi veien. La forta olor de sofre i terra cremada els feu comprendre que havia caigut un llamp. Al cap de poca estona ja tenien la vista clara. El pastor i ells es miraven encara espordits, car la tempesta seguia fortíssima i temien per llurs vides. Al cap de mitja hora, la tempesta cedí i aparegué el sol, d'un color estrany, com d'or vell. El pastor corregué cap a la canal i llançà un crit d'angoixa, mentre els altres, que hi acudiren temerosos, restaven esmaperduts per l'espectacle que presenciaren. Al peu d'aquella cepada alzina hi havia unes quantes ovelles mortes. Allà era on havia caigut el llamp. Tot plegat era una pila impressionant...

D'altres ovelles entre plantes, encara estaven esporuguides. Consolaren el pastor, que plorava, mentre mentalment donaven gràcies a Déu per haver-los lliurat d'aquella desgràcia. A les onze de la nit, amb la família del masover, encengueren la foguera, tot pensant en el pastor que feia via cap a Terrassa per notificar a l'amo la malvestat ocorreguda a les pobres ovelles i que ells, veritablement, aquell dia havien tornat a néixer”.

Observacions:

Coordenades aproximades, ja que no s'identifica el lloc precís on ocorregueren els fets descrits.

Història

No es tracta de cap llegenda, ja que no hi apareixen ni éssers ni llocs fantàstics o sobrenaturals. A més, es dona un nom de família (en Navarro). El context d'excursionistes i motxilles, també ens fa pensar en un moment no gaire llunyà en el temps.

Bibliografia

BALLBÉ i BOADA, Miquel (1982). *Matadepera i Sant Llorenç del Munt. Més de mil anys d'història*. Vol. II. Sant Llorenç del Munt, pp.436. Matadepera: Ajuntament de Matadepera i Caixa d'Estalvis de Terrassa.

FONT i GILLUÉ, Josep Maria (1976). *Llegendes i rondalles i trifulques de Sant Llorenç del Munt*, pp. 28.
Terrassa: Xarxa de Biblioteques Soler i Palet de Terrassa (Vallès Occidental).

